

EU ... CE POT FACE?

**...sau:
nimeni nu a strigat „uraa!”**

Nu-i adevărat Doamne că toți oamenii sunt la fel. Nu-i adevărat. Nici cel puțin că toți au aceleași calități. Mă întreb ce era în mintea mea când am acceptat să fiu animator.

Ieri mi s-a umplut paharul.

Totul era pregătit pentru joc. Andreea propune ca de data aceasta, echipele să le facă copiii singuri. (Când Andreea face o propunere nimeni nu se îndoiește că nu poate să nu fie corectă.)

Patru copii, aleși dintre cei mai buni, încep să facă echipele. Aleg încet, unul câte unul începând de la cei mai tari și mai apreciați până la cei mai slabi. Îmi imaginez cum s-au simțit ultimii aleși. Au rămas Adrian și Iuli... Tândală și Păcală: amândoi au aceeași valoare, adică nici una. Sunt aleși la întâmplare pentru ca să nu rămână în afara jocului. Mă întreb cine știe cum s-au simțit?

Super-inteligenta Andreea are o altă idee strălucitoare: „Acum, căpitaniii echipelor aleg și animatorii!” Eu am fost chemată ultima. Când la microfon au strigat numele meu, toți vorbeau deja între ei și nimeni nu a strigat „uraaaaa!”

Au făcut bine Doamne?

Nu au fost răi sau nedrepti? Unui animator îi sunt cerute anumite calități. Eu, de exemplu, nu pot să alerg repede, nu am imaginație, nu cânt la chitară, mă emoționez repede și devin roșie.

În Evanghelie este o parabolă care povestește despre un om bogat care, înainte să plece într-o lungă călătorie, își cheamă slujitorii și le încredințează fiecăruia o sumă de bani pe care să o folosească și să scoată profit. Când se întoarce îi premiază pe toți în același fel: pe cel care a câștigat alți 10 talanți la fel ca pe cel care a câștigat 4.

Doamne, eu sunt dispus să pun în joc toți „talanții” mei: dar care sunt?

Nu cumva din întâmplare ai uitat să mi-i dăruiești?

Dificultăți ??

Eu... ce pot face?

Mă regăsesc...

- MĂ PLAC?

„Ceea ce suntem, este darul pe care Dumnezeu ni l-a făcut. Ceea ce devenim este darul pe care noi îl facem lui Dumnezeu.”
(André Maurois)

Marcu: 4, 26-29

Și zicea: Așa este împărăția lui Dumnezeu, ca un om care aruncă sămânța în pământ, și doarme și se scoală, noaptea și ziua, și sămânța răsare și crește, cum nu știe el. Pământul rodește de la sine: mai întâi pai, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic. Iar când rodul se coace, îndată trimite secera, că a sosit secerișul.

Dificultăți ?!

Eu... ce pot face?

Eu, Doamne...

*Sunt zile în care mă simt cel mai tare din parcare:
te rog, Doamne nu-mi mai îngădui ca acest lucru să se întâmple.*

*Sunt zile în care mă simt creatura cea mai inutilă:
deși știu că nu-i adevărat.*

*Eu sunt așa, cu calitățile și defectele mele,
pentru că Tu – care mă iubești – m-ai dorit așa:
cu limitele mele pentru ca să pot deveni tot mai bun
și cu calitățile mele pentru ca să le pun la dispoziția celorlalți.*

*Te rog, Doamne, ajută-mă să nu încetez să caut în mine
„talanți” ce mi-i dăruiești
nu pentru ca să mă laud,
ci pentru ca să-i ajut pe ceilalți
și pentru ca să fiu constructorul unei lumi mai bune.*